



Nagrodę Miast Partnerskich Torunia i Getyngi im. S.B. Lindego w 2015 roku otrzymała Marie-Luise Scherer urodzona w 1938 r. niemiecka pisarka i dziennikarka oraz Stefan Chwin - urodzony w 1949 r. powieściopisarz, eseista i historyk literatury.

Nagroda Miast Partnerskich Torunia i Getyngi im. Samuela Bogumiła Lindego przyznawana jest od 1996 roku przez władze miejskie dwóch zaprzyjaźnionych miast Torunia i Getyngi. Jest to jedyna polsko-niemiecka nagroda literacka przyznawana autorom, których słowo – jak czytamy w motcie nagrody – „tworzy ideały i wartości, łącząc ludzi, społeczeństwa i narody we wspólnej rozmowie.”

*- To już dziewiętnasta edycja Nagrody im. S. B. Lindego ustanowionej w 1996 r. W przyszłym roku będziemy obchodzić jubileusz jej dwudziestolecia – **mówi zastępca prezydenta Torunia Zbigniew Fiderewicz.** – Wręczenie nagród odbędzie się w Toruniu 28 czerwca, podczas święta miasta.*

Wręczenie nagrody: honorowego dyplomu, pamiątkowego medalu oraz gratyfikacji finansowej (5 tys. euro), odbędzie się w uroczystej oprawie 28 czerwca 2015 roku w Ratuszu Staromiejskim w Toruniu z udziałem władz miejskich Torunia i Getyngi.

- Marie-Luise Scherer jest przede wszystkim dziennikarką i publicystką, uprawia typ literatury reportażowo-eseistycznej - **mówi prof. dr hab. Leszek Żyliński z kapituły nagrody.** - Ma bardzo wysokie notowania zarówno wśród krytyków, literaturoznawców, jak i czytelników jej książek i reportaży.

Wśród dotychczasowych laureatów nagrody znajdują się: Wisława Szymborska, Günter Grass, Zbigniew Herbert, Andrzej Stasiuk, Sławomir Mrożek, Herta Müller. W ubiegłym roku nagrodę otrzymali Wilhelm Genazino i Janusz Rudnicki (nagrada wręczona została w Getyndze).

- Stefan Chwin jest znakomitym pisarzem i literaturoznawcą silnie związanym z Gdańskiem. To pisarz nostalgii, tęsknoty - **mówi dr hab. Radosław Sioma z kapituły nagrody.** - Jest także grafikiem, ilustrował swoje powieści dla młodzieży.

W latach 2015-2018 Kapituła Nagrody Miast Partnerskich pracować będzie w nowym składzie. W jej toruński skład w nowej kadencji wchodzi: prof. dr hab. Ewa Owczarz pracownik Zakładu Literatury Polskiej Romantyzmu i Pozytywizmu Instytutu Literatury Polskiej Uniwersytetu Mikołaja Kopernika; prof. dr hab. Leszek Żyliński, kierownik zakładu w katedrze Filologii Germańskiej na UMK, historyk literatury, członek kapituły poprzedniej kadencji; dr hab. Radosław Sioma, pracownik Zakładu Literatury Młodej Polski i Dwudziestolecia Międzywojennego Instytutu Literatury Polskiej na UMK, dr Adam Marszałek; historyk i jednocześnie bardzo prężnie działający wydawca publikacji w wielu językach świata. Jego oficynę wydawniczą w ubiegłym roku opuściło 500 nowych tytułów.



Stefan Chwin (1949) – prozaik i eseista, literaturoznawca, uczeń Marii Janion, ale i grafik, o czym rzadziej się pamięta, urodzony i mieszkający w Gdańsku, mieście, które często bywa też bohaterem jego prozy. Chwin jest pisarzem melancholijnej pamięci o czasach i rzeczach, które odeszły, o świecie, którego ślady odnajduje on w wielokulturowej, palimpsestowej historii Gdańska. Ten prozaik rekonstruuje bowiem to, co niepowracalnie utracone – niemiecko-polskie mieszczańskie dzieje Gdańska, ale i obecne w nim pozostałości polskiej kultury kresowej. Ze świadomością jednak historycznych traum faszyzmu i komunizmu, które odebrały kulturze europejskiej jej niewinność. Te wątki odnajdziemy w takich powieściach, jak na przykład debiutancka *Historia pewnego żartu*, najgłośniejszy *Hanemann* czy *Ester*.

Niemożliwa z założenia rekonstrukcja przeszłości jest zarazem próbą dotykania słowem świata w jego rzeczowym wymiarze, stąd realistyczna pieczołowitość w opisach przedmiotów, wnętrza, strojów, która jest kolejną cechą tego pisarstwa. Odnosi się wrażenie, że Chwin się nie śpieszy, że pisze na przekór współczesnemu nerwowemu pośpiechowi. Można by ostrożnie powiedzieć, że pisarz oscyluje między zmysłową fascynacją światem i człowiekiem, widząc zarazem ich tajemniczość i niepojętość, oraz bolesnym zdziwieniem istnieniem, tym, że w ogóle zaistniało, że trwa, na przekór nieludzkim dziejom. Ten melancholijny rys widoczny jest także w książkach historycznoliterackich, na przykład w poświęceniu jednej z nich tematyce samobójstwa.

Obraz tego pisarstwa dopełniają powieści dla młodzieży, którymi zadebiutował pod pseudonimem Max Lars. Przełomowym momentem w karierze pisarskiej Chwina wydaje się przyznanie „Paszportu Polityki” za powieść *Hanemann* (1995).

Wybrane pozycje książkowe:

- *Ludzie-skorpiony* – pod pseudonimem Max Lars (1984)
- *Dzieci* – tom I i II z serii „Transgresje”, wspólnie z Marią Janion (1988)
- *Człowiek-Litera* – pod pseudonimem Max Lars (1989)
- *Romantyczna przestrzeń wyobraźni* (1989)
- *Krótką historia pewnego żartu. Sceny z Europy Środkowowschodniej* (1991)
- *Hanemann* (1995)
- *Esther* (1999)
- *Złoty pelikan* (2003)
- *Żona prezydenta* (2005)
- *Dolina Radości* (2006)

- *Dziennik dla dorosłych* (2008)
- *Samobójstwo jako doświadczenie wyobraźni* (2010)
- *Panna Ferbelin* (2011)
- *Miłosz. Interpretacje i świadectwa* (2012)
- *Samobójstwo i grzech istnienia* (2013)



Fot. Włodzimierz Wasyluk

Marie-Luise Scherer. Urodziła się w 1938 roku w Saarbrücken. Przez wiele lat (do 1998 roku) pracowała jako reporterka i dziennikarka, m. in. dla renomowanych niemieckich tygodników „Die Zeit” i „Der Spiegel”. Jest autorką niewielu książek, które jednak przyniosły jej uznanie zarówno wśród czytelników jak też znawców literatury. Obecnie żyje w małej miejscowości nad Łabą przy dawnej granicy niemiecko-niemieckiej i poświęca się pisaniu.

Scherer była pierwszą autorką, która zamieściła swe reportaże w „Der Spiegel”, który jako magazyn opinii z reguły nie drukuje utworów literackich. Jej reportaże i miniatury literackie przyciągają mistrzowskim językiem i precyzją psychologicznej obserwacji. Niczym credo swego pisarstwa powtarza, że „zdanie musi przylegać do rzeczywistości jak rękawiczka do dłoni”.

Portretowała codzienność w jej formach dalekich od wzniosłości, interesowały ją egzystencja wykluczonych, strategie przeżycia autsajderów nie znajdujących miejsca w głównym nurcie, egzotyka codziennego życia. Na podstawie losu psów pełniących służbę na niemiecko-niemieckiej granicy przed 1990 rokiem potrafiła przejmująco opisać nieludzki wymiar tego miejsca i zgęszczone cierpienie również ludzi dotkniętych podziałem państwa. Zdomowiona jest również w kulturze francuskiej, której poświęciła kilka tekstów.

Najważniejsze wydane książki:

- „Der Akkordeonspieler“ (2004) – wydana w renomowanej serii „Die Andere Bibliothek” Hansa Magnusa Enzensbergera;
- „Die Bestie von Paris und andere Geschichten“ (2012);
- „Die Hundegrenze“ (2013).

Nagrody:

- im. Ludwika Börnego 1994
- im. Italo Svevo 2004
- im. Henryka Manna 2011



- [Powrót](#)
- [Udostępnij na: X](#)
- [Udostępnij na: FB](#)
- [Drukuj](#)
- [PDF](#)